

ת"פ 17948/08/17 - מדינת ישראל נגד איברהים ניקולא, ענאן ניקולא

בית משפט השלום בטבריה

ת"פ 17948-08-17 מדינת ישראל נ' ניקולא ואח'
תיק חיצוני:

בפני כב' סגן נשיא, השופט ניר מישורי לב טוב
מאשימה מדינת ישראל
נגד
נאשמים
1. איברהים ניקולא
2. ענאן ניקולא

החלטה

1. לפני בקשה למתן צו להמצאת רשומה מוסדית בדבר ההיתרים ו/או הרישיונות שניתנו על ידי המשיבה לצייד/החזקת חיית בר מוגנת מסוג חוגלה החל מיום 01.09.2010 ועד ליום 22.01.2018, בהתאם לסעיף 108 ו - 149 (3) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד"פ**"), וכן בקשת ב"כ המבקשים להשבת תפוס- רישיון הצייד של הנאשם 1, ולמסירת המוצגים (החוגלות) לידי ההגנה.
2. כנגד הנאשמים (להלן: "**המבקשים**") הוגש כתב אישום, המייחס להם עבירה שעניינה איסור החזקת חיית בר מוגנת, עבירה לפי סעיף 8 (א) (3) ו - 14 (א) לחוק להגנת חיית הבר, תשט"ו - 1955 בנסיבות סעיף 29 (ב) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**").
3. על פי הנתען בכתב האישום ביום 31.01.2017 בשעה 09:00 בבוקר או בסמוך לכך, בבית הנאשמים שבראס אל עין (להלן: "**בית הנאשמים**") נמצאו תשע (9) חוגלות (להלן: "**החוגלות**") במקפיא. החוגלות היו שלמות כאשר נוצותיהן טרם נמרטו ובכולן נמצאו כדוריות מתכתיות אשר מקורן בתחמושת המשמשת רובה ציד. עוד נמצאו בבית הנאשמים שני רובי ציד, חגורת כדורים ובה כדורי ציד וסך של 80 כדורי ציד, חלקם ארוזים בקרטונים, חלקם בחגורת כדורים וחלקם בתפוזרת. ברכב טנדר מסוג איסוזו מ.ר. 10-948-64 השייך לנאשם 1, נמצאו 4 כדורי ציד בין המושבים הקדמיים.

טיעוני הצדדים:

טענות המבקשים:

4. בגדרה של הבקשה, עותר המבקש להורות למשיבה להמציא לו את המידע והנתונים לגבי כל המקרים בהם ניתנו היתרים ו/או רישיונות ו/או הרשאות שהונפקו על ידי המשיבה לצייד/החזקה חיות בר מוגנת החל מיום 01.09.2010 ועד ליום הגשת הבקשה, בציון מקבלי פרטי מקבלי ההיתרים, מספר חיות הבר המוגנות שהותר צידם/החזקתם, והאזורים בהם הותר צידם, ולהורות למשיבה להמציא ההמלצות שהונפקו על ידי המשיבה למתן רישיונות כלי ירייה לציד, וזאת על מנת לבחון אפשרות ביסוס טענת אכיפה בררנית במסגרת טענה מקדמית של הגנה מן הצדק. כמו כן עותר ב"כ המבקשים להשבת תפוס-רישיון הצייד של הנאשם 1, ולמסירת המוצגים (החוללות) לידי ההגנה.

5. לטענת ב"כ המבקשים בשנת 2006 נעשה שינוי בחקיקה במסגרתו תוקנו התקנות להגנת חיות הבר, תשל"ו-1976 (להלן: **"תקנות חיות הבר"**), והחוללה הפכה לחיות בר מוגנת, אשר ניתן לצדה מכוח היתר עפ"י סעיף 3 לחוק הגנת חיות הבר, תשט"ו-1955 (להלן: **"חוק להגנת חיות הבר"**), סעיף המאפשר לשר החקלאות להעניק רישיון ציד לצידת חיות בר מוגנת. ב"כ המבקשים טען כי בעקבות התקנת תקנות להגנת חיות הבר (הוראת שעה) תש"ס - 2000, תקנות להגנת חיות הבר (הוראת שעה), תשס"ג - 2003 וסעיף 3 לחוק הגנת חיות הבר הפכה המשיבה לבעלת הסמכות הבלעדית למתן היתרים לצייד חיות בר מוגנת לרבות חוללות וזאת תחת ההסדר שהיה בעבר. לגישתו, תיקון זה מפלה לרעה בין ציבור הציידים ופותח פתח לרמיסת זכויותיהם. עוד הוסיף וטען כי הסדר זה אינו מבוקר כלל ובעזרתו ניתן להפלות בין אדם לאדם, ובהתאם להאשים אדם ולפטור אחר מאשמה, במיוחד נוכח העובדה שפקחי המשיבה עוסקים בציד חוללות, כפי שטען ב"כ המאשימה במסגרת עפ"ג (חיפה) 36884-11-15 ועפ"ג 4104-11-15 **רשות הטבע נגד אבו ריש ואח'**. משכך, אף ככל שיוכח כי נמצאו חוללות ירויות בשטח האירוע המיוחס למבקשים, יטען ב"כ המבקשים כי אלה ניצודו בהיתר ע"י מי מטעם המשיבה ולא על ידי המבקשים ולחילופין יטענו המבקשים כי ככל שתוכח אשמתם על ידי המשיבה, הרי שיש במתן ההיתרים לציד החוללות בכדי להביא לביטול כתב האישום כנגדם, בין היתר מחמת אכיפה בררנית, אפליה ושרירות.

6. עוד טען ב"כ המבקשים כי רשימת ההיתרים המבוקשת היא בבחינת חומר הראיות הכלול בחומר החקירה, מאחר ועומדת במבחן הרלוונטיות לאישום ומצויה בידי הרשות החוקרת, אשר מנפיקה את ההיתרים, ולכן למבקשים זכות לעיין בה. לענין הרלוונטיות הפנה לבש"פ 9322/99 **מסארווה נ' מדינת ישראל**, פ"ד נד (1) עמ' 376.

7. לטענתו, אם יסתבר ו/או יעלה מרשימת ההיתרים כי ניתנו היתרים לציד חיות בר באופן מפלה, בין אם בציד חוללות ובין אם בציד כל חיות בר מוגנת אחרת, יש להורות על ביטול כתב האישום מחמת אפליה ואכיפה בררנית מכוח סעיפים 149 (3) (4) (10) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב - 1982 (להלן: **"חסד"פ"**). ב"כ המבקשים ביקש לחזק טענתו באמצעות הפניה לע"פ 218/85 **אדביב נ' פרקליטות מחוז תל אביב**, פ"ד מ (2), עמוד 403-404 וכן לע"פ 4355/08 **לסקוב נ' עיריית תל אביב** (פורסם במאגרים משפטיים מיום 15.01.2010).

8. ב"כ המבקשים טען כי דרישתו לב"כ המשיבה להמציא תע"צ בדבר רשימת ההיתרים המבוקשת לא נענתה.

9. ביום 14.02.2018 הודיע ב"כ המבקשים לבית המשפט בהתאם להחלטת מותב זה מיום 22.01.2018 ומיום 13.02.2018 כי בקשת המבקשים לקבלת רשימת ההיתרים הינה מכוח סעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב - 1982 (להלן: "**לחסי"פ**") ולא מכוח סעיף 74 לחסי"פ, והוסיף וטען כי אין בהודעה זו בכדי לגרוע מכל טענה שנטענה בבקשה עצמה כמפורט לעיל, וחזר על טענותיו כעולה מהבקשה לפי סעיף 74 לחסי"פ בשינויים המקובלים.

10. לטענת ב"כ המבקשים, קיימת למבקשים זכות לקבל לידיהם רשימה זו אף מכוח סעיף 7 לחוק חופש המידע, תשנ"ה - 1998 (להלן: "**חוק חופש המידע**"), וכן מכוח חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו בו מעוגנת זכות המבקשים לכבוד והגנה וכתוצאה מכך אף להליך הוגן והפנה לעניין זה לבג"צ 11339/05 **מדינת ישראל נ' בית המשפט המחוזי באר שבע**, פ"ד סא (3) 93. עוד הוסיף וטען כי המצאת הרשימה לא תגרום נזק ולא תכביד על המשיבה.

11. עוד טען ב"כ המבקשים כי אין זה סביר שיתנהל משפט כנגד המבקש 1 כאשר המשיבה מפרה הוראות חוק ושוללת בפועל את רישיון הציד של המבקש מס' 1 טרם הוכרע דינו, וכי אין כל צורך ברישיון כראיה בתיק.

12. לעניין מוצג החוגלות טען ב"כ המבקשים כי יש בכוונתו להגיש חוות דעת של מומחה בעניין החוגלות נשוא כתב האישום ולכן יש כדי להשיבם למבקשים על מנת שיוכלו להמציאם למומחה מטעמם.

טענות המשיבה:

13. ב"כ המשיבה ביקש לדחות הבקשה.

לטענתו, בקשה לפי סעיף 108 לחסי"פ, להבדיל מבקשה לפי סעיף 74 לחסי"פ, מצריכה הנחת תשתית ראייתית ראשונית מצד המבקשים לביסוס הטענה אותה הם מבקשים להוכיח. לעניין זה הפנה לעפ"א (ארצי) 16393-12-13 מדינת ישראל משרד הכלכלה נ' אלירן דואב (פורסם במאגרים משפטיים 09.09.2015). ב"כ המשיבה טען כי במקרה דנן לא עולה מפי המבקשים טענה של אכיפה בררנית ואף הטענה להגנה מן הצדק מסתתרת בתוך בקשתם להמצאת מסמכים ולמעשה לטענת ב"כ המשיבה משמשת כאמתלה עבור המבקשים להצדקת קבלת המסמכים המבוקשים, שמקומה לפי סעיף 74 לחסי"פ.

ב"כ המשיבה חזר וטען כי ככל שבקשתם של המבקשים היא לקבלת מסמכים על מנת להוכיח, או לסתור, טענה עובדתית אשר אין בעניינה חיסיון, אזי עליהם להגיש בקשתם לפי סעיף 74 לחסי"פ. ככל שמדובר בטענת "הגנה מן הצדק" המשיבה טוענת כי המבקשים לא העמידו כל תשתית ראייתית ראשונית להתנהגות המשיבה שסותרת את חזקת התקינות המנהלית, ואף טענות המבקשים שהועלו על

ידם בבקשות בניסיון לסתור חזקה זו, אינם קשורות לעניין החזקת חיות הבר המוגנות (החוגלות) על ידם.

14. מכל מקרה שב וטען ב"כ המשיבה כי הרשימה המבוקשת איננה מהווה "חומר חקירה" מאחר ולא נוגעת לאישום הספציפי וכי ב"כ המבקשים לא מבהיר בבקשתו מה לחומר המבוקש ולאישומים העומדים ותלויים כנגד המבקשים. עוד טען ב"כ המשיבה כי החומר המבוקש לא נאסף על ידי גורמי החקירה בקשר לחקירה, וכי לא די בכך שתימצא בידי המשיבה על מנת שתחשב ככזה, ועל ב"כ המבקשים לבסס תשתית ראייתית מסוימת המצדיקה קבלת הבקשה, ולטענת ב"כ המבקשים לא עמד בתשתית הראייתית הנדרשת. כמו כן, טען ב"כ המשיבה כי למקרא הבקשה לגופה נראה כי מדובר בטענות מתחום המשפט המנהלי בבחינת עתירה מנהלית פוטנציאלית, אשר דומה לה נדחתה בעבר, וכי מדובר ב"ניסיון דיג" אחר חומרים כלליים שאינם מעניינו של האישום המיוחס למבקשים, וכי בקשות דומות הוגשו בבתי משפט נוספים במסגרת תיקים אחרים. לעניין זה הפנה לבג"צ 620/02 **התובע הצבאי הראשי נ' בית הדין הצבאי לערעורים**, נז (4) 625 (2003) וכן לעפ"א (ארצי) 16393-12-13 **מדינת ישראל משרד הכלכלה נ' אלירן דואב**.

15. עוד טענה המשיבה כי אין בעצם הגדרת עבירת החזקת חיות בר מוגנת, המעוגנת בסעיף 8 (א) (3) לחוק הגנת חיות הבר, כעבירת קנס, לפי צו סדר הדין הפלילי (עבירת קנס - הגנת חיות הבר), תשמ"ו - 1986 כדי לשלול מהמשיבה הגשת כתב אישום בעניין עבירה זו, דבר המחוקק כעולה מסעיף 228 לחסד"פ ודבר ההלכה הפסוקה מקנה שיקול דעת לתובע בשאלת הגשת כתב האישום. לטענת ב"כ המשיבה, במקרה הנדון נסיבות העבירה מושא כתב האישום מחייבות בירור משפט, בין היתר, לאור ריבוי חיות הבר המוגנות שנמצאו בבית המבקשים במסגרת צו חיפוש חוקי, ניסיונות ההסוואה שלהם, וניסיונם מלחמוק מאחריות למעשה ועוד.

16. לעניין טענת ב"כ המבקשים כי בקשתו לקבלת המסמכים מידי ב"כ המשיבה כלל לא נענתה ולכאורה בקשתו נתקלה בסירוב מצד המשיבה, טען ב"כ המשיבה כי יש לדחות טענה זו שהרי בקשה זו הגיעה למשרדו של ב"כ המשיבה רק ביום 29.01.2018, וב"כ המבקשים לא המתין בסבלנות המתבקשת לקבלת תגובת המשיבה לפנייתו האמורה והזדרז לפנות בבקשותיו בעניין זה לבית המשפט.

17. לעניין הבקשה להחזרת תפוס - רישיון הצייד למבקש 1 טען ב"כ המשיבה כי התליית רישיון הצייד מיום 30.04.2017 ניתנה מתוקף סמכות בדין (**נספח א' לבקשה**). ככל שלמבקש עומדות טענות בעניין חוקיות החלטת ההתלייה, עליו להגיש בקשה במסגרת ההליך המנהלי בבית המשפט המוסמך ולא במסגרת ההליך הפלילי. עוד טען ב"כ המשיבה ל"השתק שיפוטי". לטענתו המבקש 1 כבר נקט בעבר בהליך של בקשה להחזרת תפוס במסגרת ה"ת 4090-02-17 (שלום עכו) **אברהם ניקולא נ' רשות הטבע והגנים הלאומיים**, בקשה שהתרכזה לטענת ב"כ המשיבה בעניין החזרת רישיון הצייד של המבקש 1. לטענתו, משנתקבלה בעניין זה החלטה שיפוטית אין כל מקום לדון בבקשה זו בשנית, בפרט לאור העובדה שאין כל שינוי נסיבות ענייני, אשר מצדיק שינוי מההחלטה בבית המשפט השלום

בעכו.

18. לעניין הבקשה לקבלת מוצגי החוגלות, טען ב"כ המשיבה כי נראה שמדובר בבקשת סרק, שכל מטרתה בניסיונם של המבקשים להקשות על המאשימה ועל בית המשפט בהמשך ניהול התיק בעניינות ויעילות. המבקשים לא הציגו הסבר למטרת הבדיקה ולגבי איזו טענה עובדתית היא נדרשת. מכל מקום טען ב"כ המשיבה כי בהתאם לסעיף 11 (ג) לחוק להגנת חיית הבר, החוגלות שנמצאו בחיפוש הושמדו על ידי פקחי המשיבה.

דין והכרעה:

א. **קבלת חומר החקירה/מסמכים לפי סעיף 108 לחסד"פ**

19. הבקשה מבוססת, כאמור, על סעיף 108 לחסד"פ הקובע כך:

"בית המשפט רשאי, לבקשת בעל דין או מיוזמת בית המשפט, לצוות על עד שהוזמן או על כל אדם אחר להמציא לבית המשפט במועד שיקבע בהזמנה או בצו, אותם מסמכים הנמצאים ברשותו ושפורטו בהזמנה או בצו."

וכן בהתאם לסעיף 149(10) לחסד"פ, הקובע כהאי לישנא:

"לאחר תחילת המשפט רשאי הנאשם לטעון טענות מקדמיות, ובהן -

...

(10) הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית."

20. כבר בתחילה אציין כי זכות הגילוי והעיון בחומרי חקירה היא זכות יסוד של הנאשם אשר מבקשת להבטיח ניהול הליך פלילי הוגן לנאשם.

השיקולים שעל בית המשפט לשקול בבקשות לקבלת חומרי חקירה, בין אם על פי סעיף 74 לחסד"פ ובין אם על פי סעיף 108 לחסד"פ הם שיקולים דומים.

המבחן העיקרי להכרעה הוא מבחן הרלבנטיות ומידת זיקתו לסוגיות הנדונות בהליך הפלילי אשר במסגרתו הוא מבוקש.

21. ההחלטה המנהלית בדבר העמדה או אי העמדה לדין נהנית מחזקת תקינות המנהל המוקנית לרשויות אכיפת החוק במסגרת ההליך הפלילי ואף ביחס לטענת הגנה מן הצדק, ועל הטוען לאכיפה בררנית,

רובץ הנטל לסתור את אותה חזקה (ראו בהקשר ע"פ 3215/07 פלוני נגד מדינת ישראל (מיום 4.8.2008)).

22. בהתאם לפסיקה הנוהגת, עת נדרש בית המשפט לשאלה האם יש בחומר המבוקש כדי לסייע בידי הנאשם לבסס טענה של אכיפה בררנית, עליו לבחון בכל מקרה לגופו האם הוצגה תשתית ראיתית ראשונית המבססת עתירה זו. ב - ע"מ 1786/12 אברהים ג'ולאני נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים משפטיים ביום 20.11.2013) (להלן: "עניין ג'ולאני") נקבע כי:

"מקום בו הטעם לקבלת מידע מתיקי חקירה הוא הרצון להוכיח אכיפה בררנית, הרי שמשקלו של האינטרס הלגיטימי יגבר ככל שהמבקש יוכל להצביע על בסיס ראשוני לקיומו של חשד בדבר סלקטיביות באכיפה".

על כן השאלה אותה יש לבחון הינה, האם אכן הצביעו המבקשים על בסיס ראשוני לחשד לסלקטיביות באכיפה בנסיבות מקרה זה, וכי אכן נעשתה אפליה באופן הפוגע בזכויותיהם.

לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובה, ובחנתי הבקשה אל מול המבחנים השונים שנקבעו בפסיקה, שוכנעתי כי אין מקום להיעצת הבקשה, ואנמק.

23. ב - ע"פ 4855/02 מדינת ישראל נגד בורוביץ, פ"ד נט (6) 776, הכיר בית המשפט העליון בטענת אכיפה בררנית במשפט הפלילי אך התווה רף ראיתי גבוה לקבלתה. טענה זו אף הוכרה כטענה מקדמית והוספה לסעיף 149 לחסד"פ. עם זאת, על המעלה טענה זו להניח תשתית ממשית הנתמכת בראיות, ולהצביע על מדיניות של איפה ואיפה מצד התביעה או של גופי האכיפה האחרים, ואף להראות כי אלה נהגו באופן שונה במקרים דומים למקרה זה, כל זאת על מנת להעביר את הנטל לכתפי המאשימה, אשר יהא עליה להסביר ולהצדיק את התנהלותה.

24. לשם הנחת תשתית ראיתית לביסוס טענה מעין זו זקוק נאשם לעיתים לחומרי חקירה וחומרים אחרים המצויים ברשות המאשימה, רשויות או גופי אכיפה אחרים. קיים קושי רב לבסס טענה מעין זו ללא קבלת מידע או חומרים מאת הגוף המחזיק בהם. על כן, פסיקת בתי המשפט בשנים האחרונות נטתה להתיר עיון בחומרים הללו ולחייב את הגופים המחזיקים בהם להעבירם לנאשמים, לעיתים תוך קביעת מגבלות מסוימות. עם זאת, אין משמעות הדבר כי בכל מקרה בו מתבקשת בקשה מעין זו קיימת הצדקה, מניה וביה, להיעתר לה ולהטיל על המחזיק בחומר לאתרו ולאוספו לשם מתן אפשרות לנאשם לבסס טענת אכיפה בררנית.

בטרם תינתן החלטה המחייבת העברת חומרים כאמור יש לבחון את סבירות הטענה וסיכויי קבלתה וכן את זמינותו של החומר המבוקש, ואף את הזמן והמשאבים הדרושים לשם איתורו.

25. כאמור לעיל, השימוש בדוקטרינת ה"הגנה מן הצדק" תידרש רק במקרים חריגים ביותר, בהם יוכח

קשר סיבתי ענייני בין מחדל של המדינה לבין ההליך או ביצוע העבירה. המקרה שלפנינו איננו נמנה עם מקרים חריגים אלו, שכן המבקשים לא הציגו ולו בדל ראיה לפיו הגישו בקשה לקבלת היתר ציד ונפסלו מטעמים אשר אחרים לא נפסלו בגינם.

בשום שלב לא נטען על ידי ב"כ המבקשים כי הם הגישו בקשה להיתר ציד שנדחתה ובכל מקרה לא הואשמו המבקשים בעיסוק בציד אלא בהחזקת חיית בר מוגנת, כך שלא ברור לשם מה נדרשים החומרים אותם ביקשו בבקשתם.

מכל מקום, גם באם נבחן את סעיף 3 לחוק להגנת חיית הבר, ניווכח לראות כי שר החקלאות רשאי להעניק רישיון לציד חוגלות לצורך המטרות המפורטות בסעיף. יוצא איפוא, כי מתן היתרים בהתאם לחוק ומהטעמים המפורטים בו, יכול שמהווה הוא אבחנה מותרת ולא אבחנה בין שווים תוך אכיפה בררנית. כמו כן לא הובאה ראיה כי ניתנים היתרים לאנשי המאשימה לציד חוגלות וכי גם אם ניתנים היתרים אלו מדובר באפליה כלשהי, לא כל שכן פסולה בין הנאשמים ואנשי המאשימה. כך, כל מקרה ייבחן לגופו, אך קבלת בקשה כללית מסוג זו, ללא בדל ראיה לאפשרות קיומה של אכיפה בררנית, תוך העלאת טענה בעלמא עומדת בניגוד מובהק לחזקת התקינות העומדת לטובת המשיבה ולהלכה הנוהגת כאמור לעיל.

26. לא מצאתי בטענות הנאשמים כי הוכחה החלטה שרירותית של המשיבה במתן היתרי ציד המבוססת על מניע פסול או שיקולים זרים באשר לייחוס העבירות שבכתב האישום או אכיפת החוק בענינם של הנאשמים שבפני, ולכן אין הצדקה להעברת הנתונים המבוקשים לעיון המבקשים. כדי שטענת האכיפה הבררנית תתקבל - על המבקש להראות כי לאורך זמן ובאופן שיטתי, רשויות התביעה קיבלו במקרים דומים החלטות שונות מהצעדים שננקטו במקרה של הנאשם המתייצב בפני בית המשפט (ראו: דברי הנשיא א' גרוניס והשופט ס' ג'ובראן בע"פ 6328/12 **מדינת ישראל נ' פולדי פרץ** (10.09.2013)). במכלול שבפנינו - לא הובאה ולו ראיה ראשית כי שיתוף הטלת הנטל המבוקש על כתפי התביעה לאיסוף ומסירת הנתונים המבוקשים.

27. לנוכח האמור לעיל, אין הצדקה להיעתר הבקשה ואני דוחה בקשת ב"כ המבקשים לקבלת המסמכים כמפורט.

ב. השבת תפוס, רישיון הציד של הנאשם 1

28. בבקשתו עתר ב"כ המבקשים להורות למשיבה להשיב לידי המבקש 1 את רישיון הציד אשר ניטל ממנו על ידי הפקחים ביום 30.04.2017 כעולה מנספח א' שצורף לתגובת המשיבה.

29. בהתאם לנוסחו המתוקן של סעיף 7 לתקנות, עולה כי קיימת סמכות בידי המאשימה להתליית הרישיון

עד לסיום ההליכים :

"(ב) ... המנהל רשאי להתלות רישיון ציד או היתר צידה לאחר שנתן לבעל הרישיון או ההיתר הזדמנות להשמיע את טענותיו, אם נפתחה חקירה פלילית או הוגש כתב אישום נגדו בשל עבירה כאמור בתקנת משנה (א)(4), או שקיבל הודעת תשלום קנס בשל ביצוע עבירה לפי החוק או לפי חוק גנים ושמורות, שמפאת מהותה, חומרתה או נסיבותיה הוא אינו ראוי עוד להחזיק ברישיון ציד או בהיתר צידה, עד לסיום ההליכים נגדו או עד לתשלום הודעת הקנס, לפי העניין".

מנוסח החלטת המנהל כעולה מנספח א' ברור כי מאחר ולא רק שהיה קיים יסוד מספיק להגשת כתב אישום, אלא אף הוגש כתב אישום בתוך 6 חודשים בלבד מיום ביצוע העבירות לכאורה, ולפיכך רשאי היה המנהל להחליט על התליית רישיון הציד של הנאשם 1, וזאת עד לסיום ההליכים נגדו.

30. ככל שסבור ב"כ המבקשים כי אין התליית רישיון הציד נעשתה כדין, עליו להגיש ערעור על החלטת הרשות בעניין זה לבית המשפט המוסמך וזאת במסגרת תקיפת ההחלטה המנהלית ולא במסגרת העלאת טענות מקדמיות בהליך הפלילי.

31. ב"כ המשיבה טען כי בקשה זו של המבקש 1 להחזרת רישיון הציד נדונה זה מכבר במסגרת דיון בבית משפט השלום בעכו במסגרת ה"ת 4090-02-17 (שלום עכו) **אבראהים ניקולא נ' רשות הטבע והגנים הלאומיים** ולפיכך טען "השתק שיפוטי". לא אוכל להקיש מההליך שהתקיים בהחלטה לעיל או מן ההחלטה שהתקבלה במסגרתו בהסכמת הצדדים שעה שלא נטען בפני ב"כ הנאשמים כי התנאים אשר סוכמו בתיק 4090-02-17 בין הצדדים התקיימו נוכח טענת המשיבה לביטול הרשיון במהלך התקופה המדוברת.

32. לאור המפורט, אני דוחה בקשת ב"כ המבקשים להשבת רישיון הציד של המבקש 1 לידיו.

ג. מסירת המוצג - החוגלות המתות, לידי ההגנה

33. סעיפים 11(א) ו-11(ב) לחוק להגנת חיית הבר מעניקים לפקחים סמכויות המסורות לשוטר לפי פקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט - 1969 (להלן: **"פקודת סדר הדין הפלילי"**).

סעיף 11(ג) לחוק קובע כי:

"מבלי לגרוע מסמכותו על פי חוק זה או על פי כל דין, רשאי פקח לתפוס ולהחרים חיית בר, שבהחזקת אדם ללא היתר, ולהשמידה, אם חיית הבר אינה בחיים או אין סיכוי להמשך התפתחותה הטבעית".

כמו כן, קובע סעיף 59(ד) לחוק הגנים הלאומיים כי:

"מבלי לגרוע מהאמור בסעיף קטן (ג), פקח שתפס ערך טבע שבחזקת אדם שלא כדין, רשאי להחזירו לטבע, או להשמידו אם ערך הטבע אינו חי או אם אין סיכוי להמשך התפתחותו הטבעית".

34. משני סעיפי חוק אלה ניתן ללמוד כי המחוקק העניק לפקחי רשות שמורות הטבע והגנים במקרים המתאימים סמכות להשמיד המוצג גם בהקשר של ראיות הנתפסות לצורך ניהול הליך בבית המשפט.

במקרה שבפני, כיוון שעסקינן ב - 9 חוגלות מתות (פגרים) אשר נתפסו במקפיא בבית המבקשים, הייתה לפקחים סמכות על פי דין להשמיד החוגלות.

35. משהמשיבה השמידה החוגלות, אין מקום להורות על המצאת החוגלות (שאינן בחיים) לידי המבקשים לצורך בדיקתם. בהתאם לסדרי הדין ב"כ המבקשים יוכל לחקור בחקירה נגדית את כותב חוות הדעת לעניין זיהוי החוגלות וממצאים שנצפו על גופן או בגופן, תוך שבית המשפט, במסגרת הכרעת הדין ישקול את מכלול הראיות לרבות הטענה לנזק ראייתי והגם שהמשיבה פעלה בלכאורה התאם לסמכותה על פי חוק.

סוף דבר , אני מורה על דחיית הטענות המקדמיות והבקשות שהועלו על ידי הנאשמים בתיק.

המזכירות תמציא החלטה זו לצדדים.

ניתנה היום, ו' ניסן תשע"ח, 22 מרץ 2018, בהעדר הצדדים.